

Integreren in Boazum (6) – De kerk

Arnaud Bom en Antje Visser

Een baardloze Christus. Wij hadden er eerlijk gezegd nog nooit van gehoord. Is dat iets bijzonders? Sinds we hier wonen roepen folders en websites ons toe van wel. Het baardloze fenomeen is de trots van het dorp, iets wat je gezien *moet* hebben. Toch zijn we na een half jaar Boazum nog steeds niet in de kerk geweest. Arnauds negentigjarige oma foetert ons uit voor cultuurbarbaren. Maar waar haal je – tussen werk, huishouden en hobby's door – in godsnaam tijd vandaan voor het hogere?

Tot de zomer komen we alleen indirect met de kerk in aanraking. We vergapen ons aan het bouwwerk tijdens onze middagwandeling. We zien om de paar zondagen een parkeerprobleem ontstaan op het Altaplein. We lezen in de Frissel over het gerestaureerde orgel. En we krijgen bezoek van een ouderling. Antje heeft zich nooit durven uitschrijven bij de kerk, ook al zijn er volgens haar sterke aanwijzingen dat de mens van de orang-oetang afstamt. (We zullen geen namen noemen.) Gelukkig blijkt de ouderling weinig te voelen voor een bekeringspoging en des te meer voor een gezellig gesprek.

In juli is het dan zover. Aan het begin van de straat staat al weekendenlang een bord met 'De tsjerke is iepen'. Met een verzameling bezoek voor Antjes verjaardag wagen we ons in korte broeken en zomerjurkjes richting het godshuis. Daar treffen we een opgewekte mevrouw Kroes die ons in enthousiaste volzinnen inwijdt in de thematiek van hagiocopen, doopvonten en evangelistensymbolen. Ze spreekt ons nadrukkelijk aan als dorpsgenoten, waardoor onze familieleden onder de indruk zijn van onze integratiekunsten. Siebe tuurt verrukt naar het hoge plafond van de 'bimbam'.

Telefoon

In september schrijven we ons eerste stukje voor de Doarpsskille. De dag nadat het blaadje is bezorgd gaat de telefoon: Henk Kroes. Hij vond het zo'n leuk stukje. Of we er wat voor voelen om een folder te schrijven voor de St. Maartenskerk. We zijn buitengewoon vereerd en maken voor de week erna een afspraak. In Amsterdam kwamen we op straat ook wel eens een BN'er tegen – Jort Kelder, Estelle Cruiff, Gordon – maar nu zit er gewoon een aan onze bescheiden Boazumse keukentafel. We doen ons best om onze verlegenheid te verbergen.

Meneer Kroes is goed gedocumenteerd. Hij heeft mappen vol krantenknipsels over de restauratie in de oorlog en het Boazumer klokkenluidersgilde, en uitgebreide kunsthistorische analyses van de baardloze muurschildering. We zetten onze tanden in de materie, leren een hoop bij en proberen in normale-mensen-taal uit te leggen wat er bijzonder is aan een vierpasomlijsting. Als het goed is wordt Boazum dankzij onze folderteksten straks overspoeld met enthousiaste fietstoeristen op weg naar de kerk.

Baarch

De eerste Friese kerkdienst die we meemaken is in Britswert, waar onze oppas vertelt over haar vrijwilligerswerk in Ethiopië. Een dominee die tijdens de preek losjes in de lach schiet, mensen die kritische vragen stellen, en een caféachtige sfeer bij de nazit. Wij hadden toch een braver beeld bij de kerk. Op het gebied van plechtigheid en dogmatisme moeten die

Friezen duidelijk nog veel leren. Omdat wij met kerst wel weer toe zijn aan een shotje gemeenschapszin en heiligheid onderbreken we ons familiebezoek in Waterland. Speciaal voor de kerkdienst rijden we heen en weer over de Afsluitdijk. Met onze integratie gaat het niet slecht, maar we mogen niet verslappen.

De basisschoolkinderen brengen een fraai kerstspel op het podium en leren ons een nieuw woord: baarch. Gelukkig wordt duidelijk uitgebeeld dat het om een varken gaat (waar wij een os of ezel zouden verwachten), dus het lukt ons goed om het verhaal te volgen. Tot onze vreugde speelt buurvrouw G. een onverwacht vrome hoofdrol als Maria met echte zuigeling. Voor de meer aardse genoegens gaat Arnaud na afloop nog even naar het feestje in het nieuwe bouwsel van de overburen. Maar hij doet het rustig aan, want ook onze eigen kribbe kan elk moment gevuld worden.